

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

ВИДАННЯ: А. Б.

DIŁO

Wychodzi codziennie rano.

Редакція й Адміністрація:
Львів, Ринок Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редації 248-46
Телефон Адміністрації 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конт.: П. К. О. Львів 501060.
"Банку "Сескит Лейон.
Прага "Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

місячно (з книжкою) . . . 5.00 зол.
чвертьрічно 15.00 "
піврічно 30.00 "
річно 60.00 "
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. У ЧЕ-
ХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. Л.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СОТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО
КНИЖКУ Б-НИ "ДІЛО" В ОБЕМІ 10—15 АРКУШІВ ДРУКУ.

Рука Праги над Карпатською Україною.

Прем'єр Беран вертається до старої політики.

(Телефоном від нашого кореспондента.)

Прага 6-го березня.

Сьогодні в полудневих годинах президент республіки підписав декрет, яким звільнив міністра Карпатської України Юлія Ревая від виконання його функцій. Примусова димісія мін. Ревая стоїть у зв'язку з затаєним конфліктом між Прагою і Хустом.

В останньому часі Прага зажадала від уряду Карпатської України повного підчинення собі всіх фінансових і господарських справ краю та іменувала спеціального дорадника для справ фінансової господарки при карпато-українському уряді. Тому, що мін. Ревая не погодився на таку форму господарської співпраці, мусіло прийти до конфлікту, хоча такої розв'язки ніхто не сподівався.

У крізі карпатоукраїнського уряду велику роль відіграв також генерал Прхала, який саме тепер перебуває в Хусті і рішучо домагався, щоб йому передали фінансовий та комунікаційний ресорт. На місце міністра Ревая президент республіки іменував міністром Степана Ключурака, булшного редактора і провідника української фракції Аграрної Партії (партія прем'єра Берана), а тепер президентського секретаря для політичних справ при прем'єрові д-рові Волошинові. Місце третього міністра займає надалі ген. Прхала, який перебрав ресорти: фінансів, комунікації та — що найважливіше — внутрішніх справ. Міністр Ключурак перебирає ресорти торговлі, земельних справ, публичних робіт і суспільної опіки.

У зв'язку з тією реконструкцією можна рахуватися з загостренням курсу супроти еміграції, що в невеликій кількості знайшла вже працю в Карпатській Україні. Також праця „Січей“ буде мабуть дуже утруднена.

При цій нагоді звертають на себе увагу мотиви рішення президента, які подаю за інформаціями з чеського боку. Отже чехословацький уряд заявив, що прийняв зобов'язання зараз після арбітражу супроти всіх сусідів і в першу чергу супроти Мадярищини і Польщі, що намагається втримати з ними льояльні, добросусідські взаємини і власне в інтересі тих взаємин виявилось konieczним усунути на карпатоукраїнським політичним терені ті елементи, які загострювали політичну атмосферу викликаючи негодуювання закордону. Чехословацький уряд заявляє, що далі в політику Карпатської України вмішуватися не буде, застерігаючи собі тільки право регуляції цієї політики у відношенні до закордонного терену.

Силою всіх цих обставин і подій справа скликання карпатоукраїнського союму залишається далі в завішенні. Докладніше можна буде поінформуватися про ті справи після приїзду міністра Ключурака до Праги, якого сподіюся тут уже завтра, 7. березня. Про те, яке

враження і реакцію викликав останній хід центрального уряду в Карпатській Україні, нічого не можемо подати, бо неможливо було мені дотепер дістати телефонічне повідомлення з Хустом. Зрештою докладне тло подій знайдете у кореспонденції, яку я вислав передучора.

Міністр Ревая виїхав нині вночі вже в неофіційному характері до Берліна, де саме завтра мали відбутися заповіджені вже давніше господарські переговори.

Роман Голіан.

20-літнє панування чехів над Карпатською Україною заподіяло їй величезні шкоди.

ВІДЕНЬ. УПС. Німецька преса пише про намагання Праги продовжувати політику б. през. Бенеша супроти Карпатської України. Між урядом Карпатської України і Прагою відбулися при кінці минулого тижня переговори, які залишилися без вислідів. Уряд Карпатської України поставився рішуче проти за далеко йдучих домагань Праги. Переговори вплинули на настрої в краю. Напруження між українцями й чехами, що проживають на території Карпатської України, яке перед виборами було трохи злагіднилося, тепер знову зросло. Уряд Карпатської України рішучий боротися проти всяких спроб, які мали би на меті зробити Карпат-

ську Україну господарсько залежною від Праги або загрожувати здобутій свободі. Прага не має права доконувати ніякого, хочби господарського насильства над Карпатською Україною. Двацятьлітнє панування чехів над Карпатською Україною заподіяло тій Україні величезні шкоди. Зі спільного фонду Карпатська Україна дістала 100—800 мільонів корон менше, ніж їй належалося. Нечисленні інвестиції заховані в об'єкти, що сьогодні знайшлися на відступленій території. Карпатські українці не можуть зрозуміти, чому чехи все вертаються до старої політики, яка все мусить довести до непорозуміння.

Смерть румунського прем'єра.

Румунський прем'єр патріарх Мірон Крістія перебував від 21-го лютого в Кані на відпочинковій відпустці. Там дістав запалення легенів, що — патріарх мав 71 літ — скінчилося катастрофою. Прем'єр Крістія вмер у понеділок коло 21.30 години.

Син семингородських селян, крім теологічних студій мав докторат філософії. Під час університетських студій займався публі-

цистикою. В 1909 р. став єпископом, у 1918-му стояв у провіді спеціальної делегації, яка завезла румунському королю Фердинандові декларацию про злуку Семингороду з Румунією. Став потім румунським митрополитом і в 1925 році його вибрали патріархом румунської православної церкви. По смерті короля Фердинанда I. був членом регенційної ради (до 1930 р.), від лютого 1938 р. прем'єром.

Перед новим розламом

У ФРАНЦУЗЬКІЙ СОЦІАЛІСТИЧНІЙ ПАРТІЇ.

Відбулися наради головної ради французької соціалістичної партії. У змаганні двох тенденцій: пацифістичної генерального секретаря партії Поль Фора і більш непримирної Жироисського, що має підтримку голови Блюма — ця остання залишилася у більшості.

Але крило Поль Фора, що щораз чіткіше значує свою опозицію до Блюма, вишло з цих нарад більше скріплене, як з листопадового конгресу. Гострі полеміки на нарадах виявляють послаблення внутрішньої споконності партії та викликають побоювання, що на конгресі, який скликано на Зелені Св'ята готові йти до розламу.

На нарадах ухвалено резолюцію про опозиційне становище партії до внутрішньої політики прем'єра Даладіє і міністра фінансів Рено. Ця резолюція домагається відбудови лівого фронту у парламенті. Тільки невеликою більшістю ухвалено резолюцію проти співпраці з комуністами.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

Нові фабрики летунського промислу в Італії.

Муссоліні затвердив проєкт віцеміністра летунства у справі будови на північній Італії нових фабрик летунського промислу, що продикуватимуть мотори і літаки. Ці фабрики займуть площу 300 гектарів між Поміліано і Арчені і

Ач. Робочих сил доставлятиме Неаполь та інші околичні міста. Крім військового значіння ці фабрики відіграватимуть велику господарську і суспільну роль, бо дадуть працю великій кількості місцевих жителів.

За спокій та дисципліну.

Львів, 6. березня 1939.

В одному повітовому місті у Галичині зібрався український громадянин на нараду у справі самоуправних виборів. До кімнати ввійшов гурт непрошених молодців, яких речник заявив, що ані ті вибори ані самоуправа ані українські представники в ній — українському народові „непотрібні“ і тому й радити нема над чим. Молодці розбили нараду і єдиним її ефектом було зречення місцевого голови Повітового виборчого Комітету, поважного й заслуженого громадянина (голови ПНЮ), на знак протесту проти таких відносин.

Ця подія кидає невеселе світло на настрої деяких кол українського громадянства, точніше — деяких кол української молоді, та на методи, якими ті кола гадають прислугувати своїй справі. Це явище — на щастя — не є загальне і ті настрої та погляди охопили не тільки невелику частину української молоді. А проте згадана вгорі подія, хоч єдина на терені цілого краю, всеж має свої відповідники щодо характеру „екстратури“ та намагання творити деякі доконані факти політичного характеру — також і в інших ділянках. І тому ми рішили не йти по лінії тих громадян, які вважають, що про прикрі справи внутрішнього українського життя не слід тепер писати та голосно говорити: навпаки, саме подія, яка сталася в отому місті та й деякі інші краєві події з останнього часу примушують забрати рішучий голос в обороні національно-громадської дисципліни, в обороні атмосфери поваги і спокою, сильних нервів та пошани для гасла конструктивної праці. Та проти всяких спроб, щоб конструктивну працю і планову еволюційну політичну боротьбу, кермовану відповідальним політичним проводом, заступити самочинними і невідповідальними виступами хай навіть найпалкіших патріотів, які проте ніяк не можуть мати претенсій ставати диктаторами прилюдної опії та керманічами нашої політичної думки і політичної акції.

Наведений вгорі приклад це справді яскравий доказ, до чого можна дійти при легксерваженні собі тих двох чинників: відповідального громадсько-політичного проводу та конструктивної праці. І до чого можна дійти при потуранні своїм нервам і почуванням і заплоті, який не рахується з нічим іншим — поза моментальними настроєвими відрухами. Трудно просто поважно дискутувати над тим, чи українцям „потрібна“ або „непотрібна“ самоуправа і відповідний вплив на самоуправні справи. Маємо враження, що люди, які ставали на становищі, що це „непотрібні“ витребенки, просто не знають, що таке самоуправа, що входить в її обсяг, з чим дучиться боротьба за самоуправу, який політичний зміст боротьби за вплив на самоуправні установи на нашому краєвому терені та яка історія і тієї боротьби і самої самоуправи. Так само важко мериторично дискутувати над тим, хто єдино прокладаний вирішувати такі справи, як те, що народові потрібне та що ні, зокрема хто компетентний рішати у таких величезної ваги справах, як політика, культура, економіка. Просимо уявити собі, що сьогодні в одному повітовому осередку появляється один гурт людей, який на власну руку вирішує собі якусь справу загально національного та загально краєвого характеру, у другому місті робить інший гурт те саме з іншою справою та кожний з них намагається свою волю накласти всьому громадянству! У найшвидшому часі прийшла б така анархізація всього українського життя в усіх його ділянках, що не тільки наш національно-політичний потенціал зійшов би цілком на рівень, але просто повстала б загроза нашому національному організмові!

І тому треба протиставитись навіть найменшим позивкам, які вказують на можливість такої небезпеки. Коли-як-коли, але саме у нинішніх часах дозволити собі на явища, що анархізують відносини, дозволити собі на самочинні виступи, які колідують з рішеннями відповідальних за долю нації політичних партій та вносять хаос у прилюдну думку і громадське життя — це рішуче такий люкус, на який українці не можуть собі дозволити! Можуть комусь подобатись або не подобатись існуючі українські політичні партії, можна не погоджуватись з їхніми програмами, тактикою, поодинокими рішеннями у конкретних справах, але не рахуватись з їх існуванням, їх впливами і завданням та намагатись добувати собі вплив на маси гаслами і виступами, які йдуть проти волі всіх існуючих партій та

грозять розпутати боротьбу внутрі самого українського громадянства, — ні, такої поведінки ми не можемо ніяк зрозуміти! Не можемо цього зрозуміти головно тепер, після того, як з мотивів вищого національного інтересу прийшло до ліквідації внутрішнього спору в УНДО, як ведеться на сторінках української преси дискусія про потребу відкинути тей доктринальний підхід до актуальних загально-українських справ, тоді, коли шораз більше назріває потреба змінити партійно-політичну структуру нашого життя. Бо тоді потрібний особливий спокій, особливе панування над своїми настроями та особливе зрозуміння для поваги часу.

Ми не можемо ніяк погодитись з тим, щоб хтонебудь хотів заскакувати націю докисаними фактами без попереднього порозуміння з відповідальним політичним проводом і всупереч його тенденціям та його політичній тактиці, зате з такими загально політичними наслідками, які торкаються всього народу та перш усього українського відповідального проводу. Деякі наші палкі елементи зпоміж міської та сільської молоді повинні мати на увазі, що особливо сьогодні кожний український одиничний виступ буває генералізований та що через те відповідальність кожної окремої одиниці далеко більша, бо її вчинки можуть затягати непомірним тягарем на всьому національному житті. І тому громадянство та широкі народні маси можуть повинуватись прикрасам і вказівкам тільки таких рідних чинників, яких діяльність явна, всім відчута та підлягає прилюдній аналізі і критиці. Було б загибеллю нації, коли б самочинні і самозвані одиниці чи гуртки в краю, які виступають анонімово і не беруть прилюдної громадської відповідальності за свою діяльність, повели боротьбу за примат проводу.

Сьогодні такої боротьби нема. Але є загрозливі окремі прояви відомлювання себе за засади „спокій та дисципліна“. Ми певні, що на тих поодиноких проявах і поодиноких подіях, які вивторюють небажану і небезпечну атмосферу в деяких місцевостях краю, скінчиться. Віримо, що навіть самі кола найпалкішої української молоді зрозуміють, що це не правильно, коли дехто такі виступи, як згаданий на самому вступі, прокриває назвою націоналізму. Ніколи в ніякому народі на земній кулі націоналізм не мав, не має і мати не може своїм завданням вносити елемент анархії у національно-громадське життя тоді, коли імперативом дня є зосередити всі національні сили. Коли націоналізм проповідує гасло „на-

3 польської преси.

„День польської політики“.

„Політичний Дискусійний Клуб“ у Лодзі взяв на себе почин зорганізувати прилюдну дискусію на тему польської закордонної політики. Ця дискусія на днях уже відбулася. Головними референтами виступили: відомий польський публіцист, що постійно перебуває в Берліні, Казимир Смогожевський, та не менше відомий редактор виленського консервативного „Слова“ Ст. Манкевич. Яку вагу в польських політичних колах привязували до цієї дискусії, видно з того, що в дискусійних зборах взяли участь вовода Юзефський, генерал Томе, директор Верхівський з Варшави, гр. А. Турновський, б. воевода Ваховяк та багато інших визначних осіб з польського політичного світа, що приїхали з Варшави до Лодзі єдино для цієї дискусії. Зборам проводив ректор Адам Книжановський.

Перший промовляв ред. Смогожевський про польську закордонну політику на тлі європейського положення. Він заявив, що суттєвими признаками світової політики є такі факти: 1) солідарність політики Злучених Держав з британською імперією, що практично може мати велике значіння на випадок конфлікту; 2) неспроможність Японії якнебудь інтервенювати в європейських справах; 3) постійна засада Світів цькувати проти себе і розсварювати європейські держави. Останній італійсько-світівський договір — це вислід саме тої засади. Бо Світи, розчарувавшись до демократичних держав, думають, що скорше доведуть в Європі до війни, діючи допомогою в сирівцях т. зв. тоталітарним державам.

Велике зацікавлення викликав вступ промови ред. Смогожевського, присвячений ос-

НЕБУВАЛА НАГОДА

на книжковому ринку!

1) Великий Український Національний Словник з нотами з 228 історичними, стрілецькими, лебівськими й іншими піснями в перекладі тільки зол. 2.—

2) Словарь чужомовних слів — на 288 сторінок з перекладом зол. 1.—

3) Велика Книга Університету Суспільної Освіти — в твердій обкладинці з обширним змістом: а) історія українського народу, б) української землі, в) історія української мови, г) українське письменство, д) суспільні науки, е) наша мова, ж) природознавство, з) відомості з математики і геометрії, і) політична освіта і к) політична енциклопедія і словникова.

Необхідне в освітній праці самоосвітній гурток та кожній людині, — в ціні — з перекладом зол. 1.—

4) Комплети на національні свята: 22 січня, Буга, в ціні зол. 1.— на кожний приміряти.

Замовлення і гроші плати з виразним їх призначенням на адресу:

Економат Пром-Банку, Львів, Гродзіцьких

Набувати можна в усіх книгарнях в краю і закордоні та у відділах Пром-банку в Бориславі, Дрогобелі, Перемишлі, Самборі, Сокалі, Станіславові, Тернополі.

Хто перешле зол. 7.— отримає цілий комплет повних видань.

ція понад усе“, то не може з цим гаслом ужити жодної діяльності, яка явно йде і на користь нації та у користь усіх українських противників. Хто-як-хто, але українська молодь у своїй масі такої діяльності не похвалює.

Може це гіркі і прикрі слова під адресу тих, які саме через свою палкість і свій перамент відчувають українську дійсність найбільше та хотіли б українському народові прихилити, а помиляються у своїй роботі. І тому ми далеко від того, щоб відлучити когонебудь від національної честі, патріотизму, від доброї волі служити своїй нації по своїй вірі і своєму переконанню. Так само, як ми випрошували собі, щоб небудь приписували собі право класифікувати патріотизм земляків, одних за патріотів хвалити, других ганити, так само самі не ремосся за роллю цензорів патріотизму. Любов батьківщини одно, а доцільність політичної акції річ друга. Можна бути фактичним патріотом і робити помилки з поважними політичними наслідками. Перестерігайтесь перед помилками, які можуть тільки пошкодити українській нації.

танній фазі політики „держав осі“. З притиском ред. Смогожевський підкреслює, що колоніальні домагання є для обох „осі“ першоплановими, не тільки для Італії... Період, що нахолодить, це період територіального статуту в Африці. „Коли операція — казав ред. Смогожевський — ревели розумно, то заістнувала б можливість обмеження зброєнь і довший мир для Європи. Та ред. Смогожевський скептик; він думає, що колоніальні проблеми поладать тільки війною.“

Приписувати політиці Гітлера якийсь вплив на зацікавлення Україною ред. Смогожевський вважає цілковито незгідним з дійсністю. Він думає, що голоси французько-англійської публіцистики баламутять польську політичну справу.

Аналізуючи польську закордонну політику, ред. Смогожевський стверджує, що в Європі позиції Франції та Англії є зрівноважені, Польща не може виступити з такої самої політики, що її вела в перших роках після закінчення версайського договору, тільки з Францією рахувалися в Європі, було вибрати між наблизненням до Німеччини або піти не тільки з Францією, але й з Росією, з якою Франція відмовилась ідентифікуватись. Маршал Пілсудський брав першу можливість.

Далі ред. Смогожевський затримується на справі, яка кидає особливо сильну тінь на польсько-німецькі відносини. Отже на справі польської України (в оригіналі: Прикарпатська Україна). Він думає, що німецька політика в Україні має суттєвого значіння до Карпатської України, а переловсім не вважає її випадковою.

зою. Це безумовно деякий інструмент у руках німецької політики, але без того німці можуть обійтися. Ред. Смогожевський думає також, що справа спільного польсько-мадярського кордону далі відкрита і що вона ще може бути корисно для Польщі подогоджена. Засади польської політики — так як він її розуміє — ред. Смогожевський висловив у вісьмох точках: 1) Мир за мир; 2) Свого не дамо; 3) Чужого не хочемо; 4) Напасти на нас не будемо; 5) Союз виконаємо; 6) Ми не є буферна держава; 7) Потребуємо співпраці та еміграційних теренів; 8) Нічого про нас без нас.

У протиставленні до ред. Смогожевського ред. Ст. Мацкевич обмежив тему своєї промови до розгляду польсько-німецьких та польсько-французьких відносин. Провідною думкою промови ред. Мацкевича було ствердження, що відпруження в польсько-німецьких відносинах, яке прийшло в 1934 році, при одночасному утриманні Франції в характері союзника — це слушний і невідкличний крок польської політики. Але коли при польській допомозі завалилася французька система в середній Європі і через те настала виразна зміна сил у користь Німеччини, а Польща всеж не дістала рівночасно ніяких суттєвих рекомпенсат, в такому випадку білянь польської політики, що її започатковано 2. травня 1933 р. і 21. січня 1934 р., випаде на мінус. Прелегент накреслив історію французько-польських відносин від версайського договору починаючи і підкреслив у тій історії граничний рік 1935, коли заключили льокарнський договір і відколи німецько-французькі відносини зачали складатися зовсім відмінно від польсько-німецьких відносин: перші були шораз гірші, другі шораз гірші. В епосі Штресемана зарисувалася була виразно тенденція: за ціну мира за Захові — вільна рука на Сході. Цю небезпечну тенденцію усунуло порозуміння з Гітле-

ром. Хвилинка, в якій діяло до порозуміння між Німеччиною та Польщею, була для Польщі дуже догідна. Тоді німецькі акції в Європі стояли ще низько. Німці не були ще озброєні, їх окружували ворожі держави і тому існували умови до заключення обоюстороннього корисного порозуміння.

Однак відносини змінилися за кілька літ. Як виглядають справи Данцігу, меншин та польських впливів у Середній Європі? Впливи Ліги Націй у Данцигу аліквідовано без рекомпенсати у формі поширення там польських управлень. Німецькі успіхи чергуються один за одним. Відношення німецьких сил до польських змінилися після аншлюсу та приєднання Судетів до Німеччини в некористь Польщі. Редактор Мацкевич не погоджується з ред. Смогожевським щодо оцінки справи Карпатської України, вказуючи на глибокий фермент у Східній Галичині, що був наслідком саме тієї справи. Тому треба було тоді, коли переговори йшли зі слабою ще Німеччиною, діяти на основі передбачувань, щоб забезпечити собі більш користі зі співпраці з німцями, ніж дотепер.

Ред. Мацкевич указав ще на ризики, які існують в опінії краю та в опінії закордону в оцінці польської закордонної політики. У краю нікому на думку не приїде сумніватися про незалежність польської закордонної політики, за кордоном панує найчастіше погляд, що Польща веде залежну від Німеччини політику, що вона відіграє роль колишньої Австро-Угорщини супроти Німеччини.

В кінцевому слові ред. Смогожевський боровив німецько-польське відпруження тим, що те відпруження дало конкретний вислід. До 1934. р. кордони Польщі постійно квестіював один з могутніх сусідів Польщі, тепер уже ні. Як довго це буде — пише вилеське „Слово“ з 4. березня — ред. Смогожевський не сказав.

— 0 —

П. Т. Селектон, радіотехнічна спілка у Львові.

...З Вашого 5-лампового відбірника, який я отримав перед місяцем дуже задоволений, під оглядом голосу і селективності і зверхнього вигляду і дуже дякую за прецезійне викінчення. Войничів, 30, І. 1939. Др. Белей.

Самоуправні вибори.

ТЕРНОПІЛЬЩИНА.

В тернопільському повіті відбудуться громадські вибори 11. березня ц. р. За винятком 2 — 2 громад на всіх 90 (Киплячка, Пронятин), де предсідниками комісій є українці, в усіх інших покликано до виборчих комісій поляків, а українці, як навіть є, то хіба в заступниках, які зрештою не мають ніякого значіння при виборах. У багатьох селах, коли зпоміж місцевих поляків не було кого покликати на предсідника комісії, покликано доокочинних поляків, хоч вони не знають ані місцевих відносин ані місцевих людей. Місцевих українців зовсім не взяли під увагу, хоч між ними є люди, що могли б зовсім добре виконувати функції предсідників комісій. Точні дані про склад виборчих комісій у повіті зберемо й подамо до відома пізніше. Зібрані числа стануть напевно доказом, що при іменуванні виборчих комісій майже зовсім зігноровано українське населення.

Це тимбільш маркантне, що саме з польської сторони пішли всюди аж надто настирливі пропозиції компромісів. Речниками компромісів є війти, солтиси, вчителі, постерунки. Найбільше рухливості у справі компромісів виявили делегати Повітового Виділу пп. Антоняк і Мазур. Вони переміряли нашивидко здова і поперек цілий повіт, навязуючи переговори з українськими виборчими комітетами й виборцями. Ці панове звичайно висували проект компромісу в такій формі: В котрій громаді є 4—6 поляків, то їх треба взяти до ради всіх; де є 80—90% українського населення, там повинно бути пів-на-пів або навіть і поляк більше, як це пропонував у Курниках вїт волости Лозова; в котрій громаді є нашого населення 50—80%, там пропонувано польських радних 60—70%, а де число українців нижче 50%, там уже про компроміс нема мови... Очевидно, такі пропозиції мали протилежний наслідок. Українське населення стояло твердо при своїх вимогах справедливого поділу мандатів. У таких випадках панове, що пропонують такий „компромів“, тратьять рівновагу, денервують, дються і витягають не дуже „компромисові“ аргументи. Вслід за цим ідуть погрози, кпини з наших національних ідеалів, обезцінювання наших провідників та українського руху і т. п.

„Компромисові“ поїздки панів з Повітового Виділу мали на меті вивідати про настрої українського населення. Показалося, що і настрої не сприяють компромісам, коли при компромисовому розподілі мандатів хочуть зіпхати українське населення до ролі меншвартного елементу. Українське село сьогодні вже настільки свідоме, що не дозволить себе обезцінювати. У зв'язку з виборами воно виявляє непохитну поставу й готовість боротися за свої справедливі права, хоча різні чинники намагаються зм'якшити цей настрій і підєм. Українське село піде одною давою до цих виборів, хоч і знає, що в багатьох випадках його сила буде спараліжована.

Ось кілька прикладів з передвиборчої акції:

Як до соймових виборів списи управнених до голосування були аж занадто солідні (хоч тоді багато людей не йшло голосувати), так тепер при громадських виборах ці списи просто фатальні. Виходить, що від соймових виборів дотепер у нас сотні виборців помиралі. В Гаях Великих забракло у списках коло 400 виборців, у Луці Великій коло 300, у Ладичині коло 250, у Гайбінку Вел. коло 100, в Мишковичах коло 100, в Острові коло 80, у Скоморохах 33, у Слобіді 20 і т. д. і т. д. Рекламуючи своє виборче право, українські виборці відразу натрапили на великі перешкоди. В деяких громадах (Лука Вел., Мишковичі, Чорторія та ін.) комісії заборикадувалися лавками і взагалі не дали змоги виборцям переглядати списи. Провірив списи в цих селах відбувалася так, що виборець від дверей (бо далі його не пустили) питався, чи він є вписаний і предсідник шукав за ним так довго, як йому подобалося.

В Луці Великій не прийняли ані поодиноких рекламцій, ані гуртової рекламції 215 виборців без подання річних, в Острові відкину-

ПАРАСОЛІ модні ТОРБИНКИ

ТЕЧКИ, ВАЛІЗКИ, ПУЛЯРЕСИ, ПОРТФЕЛІ І Т. П.

ДАРУНКИ

КУПУЄМО ТІЛЬКИ

в укр. магазині шкіряної і подорожньої галантерії

ТЕКА

Богдан Гриняк

Львів Шайнохи 4. 3

(між Сикстуською і Коперника)

„Українське національне об'єднання“ перебрало організацію збірки піввідсоткового фонду для Карпатської України

В НІМЕЧЧИНІ.

(УПС — Берлін). Головна Управа „Українського Національного Об'єднання“ в Німеччині видала відозву до українців на німецькому терені в справі самооподаткування у висоті 1/2% річного доходу на річ Карпатської України. Відозва наводить тексти відозв „Центральної Національної Ради“ й Уряду в Хусті та додає від себе: „Управа УНО, як фактичний заступник і репрезентант українства у Великонімеччині,

здаючи собі справу з ваги наведених відозв, перебирає на себе обов'язок їхнього здійснення на терені Великонімеччини... Твердо віримо, що всі українці в Німецькій Державі зрозуміють вагу тих закликів та не буде нікого, хто не відгукнувся б. У великому змаганні мусить узяти участь ціла велика Українська Нація. Не словом — але ділом!“

Голоси німецької преси про Карпатську Україну.

Берлінська „Дойче Альгемайне Цайтунг“ містить 3. березня третю з черги статтю свого кореспондента з Карп. України гр. А. Кніпгавзе-на. Стаття має наголовок „Січ — надія українців“ і читаємо в ній м. ін.: „У Торуні маширував відділ молодих людей маршовим ладом через вулицю. Провідник цих 20 людей мав однострій подібний до націонал-соціалістичного латувського корпусу. Решта була в цивільному й мала тільки сіро-блакитні шапки кол. добровольчого Українського Легіону, що в часі світової війни боровся по боці осередлених держав проти Росії. Ці молоді люди несли на раменах рушники, що виглядали якби забрані з якогось воєнного музею. Була між ними заступачна хіба вся напала зброя, якої вживала піхота на східному фронті в часі світової війни. В своїй станиці позначували вони мені ручні гранати, які відобразили одного терористові, описан розстріляному“.

Далі лише автор, що його заплели пішком на граніть, куди автор все ще небезпечно йхати, бо пальці лежать тут все ще на рушничному язичку... Ми пройшли вебагато і наткнулися на сторожу цих молодих людей у сіро-синіх одностроях. Я зайшов у розмову з одним з їхніх привідників, що завісив на той семестр студії на кіло, щоб могли послужити своїй батьківщині. Молоді мужики в одностроях належать до „Сі-

чі“, національно-військової організації карп. українців. Студент, з яким я говорив, був як запасний старшина час. армії поручником у „Січі“, отже займав, відповідно до організ., принципів цієї формации, той сам ступінь, який мав підчас своєї військової служби. „Січ“ оснувалася в Карпатській Україні перед 4 місяцями. Вже саме її імя є програмою. „Січ“ була колись твердинею українських козаків і тодішні січовики боролися як добровольці за свободу своєї батьківщини проти турків і москалів... Командантом „Січі“ в Карп. Україні є сотник Клемпуш. Він походить із заможної гуцульської родини і боровся вже за ту українську республіку, яку заснували були гуцули в 1920 році з сьогоднішнім румунським містом Мармарошом як столицею... „Січ“ числить сьогодні яких 15 тисяч людей. Підчас одного обходу в столиці Хусті можна було ствердити, що ця формация зміє держати дисципліну і переповнена захопленням до своїх завдань. У приграничних смугах вона озброєна і робить, хоч і не вповні одностайно уніформована, воєнське, спільне й самоповне враніння.

Місничик гітлерової молоді „Вільде унд Махт“ привів у числі 1. 3. статтю п. и. „Карпатська Україна закріплена“, де критичне гостро ген. Прхляло

За нові джерела заробітку для нашого села.

По наших селах і містечках є кільканадцять тисяч ткацьких варстатів і щонайменше стільки саме людей, що вміють ткати. Більша частина тих варстатів скучена по ткацьких селах, де в кожній хаті є варстат і особи, що вміють на ньому працювати. Там тчуть адебільша лиш на потреби власного господарства і тільки надлишки полотна продають. В інших околицях, де ткачів менше, вони тчуть для інших за запладою. Однак тієї роботи мають вони небагато і заплада за неї невелика, бо і матерія, що їх ті ткачі виробляють, небагато варті. Наше сільське полотно адебільша грубе й нерівне і село не хоче вже в ньому ходити та вживає його тільки на міхи, верети, стирки, а в найкращому випадку на рушники і простирала.

Чи воно мусить так бути? Не конечно! Ось нпр. у Чехії, чи навіть у деяких околицях Польщі (Коросно, Корчина), сільське ткацтво дає населенню поважні доходи, бо там виробляють гарні тканини, на які є попит і добра ціна. Збутом виробів займаються ткацькі спілки та окремі підприємці. Те саме можливе та потрібне й у нас. Сирівець маємо адебільша свій і подостатком рук до праці. Треба тільки підвищити якість виробів і налагодити збут.

Якість тканини залежить від якості пряжі, від способу її виткання і від викинення тканини. Сільська пряжа у нас адебільша погана: груба й нерівна, бо наші селяни ще не вміють як слід її приладжувати. Вчить їх цього „Сільський Господар“ і ця праця зачинає поволі давати вислід.

Добре вироблення (виткання) пряжі залежить передовсім від умілості ткача. У нас ця вмілість стоїть дуже низько. Ткачі працюють примітивним способом на перестарілих варстатах. Добрих ткачів незвичайно мало. Щоб зробити сільське ткацтво більше дохідним, треба перешколити ткачів, навчити їх працювати краще і скоріше та виробляти ті речі, на які є більший попит і вищі ціни.

З тою метою Рідна Школа у Львові підготує піврічний курс для дошколу вже вивчених ткачів, які хочуть краще вишколитись у своєму ремеслі. На курсі будуть учити таких предметів: технологія волокна льняного, бавовняного і шовкового; основні відомості про білення і крашення волоконних матеріалів; наука про ткацькі сплети і виріб взористих тканин; виріб тканин льняних, бавовняних, шовкових і вовняних; калькуляція тканин; відомості про викинення тканин; будова поспішних ткацьких варстатів і перерібка примітивних сільських варстатів на поспішні, практична праця на ручних і машинних варстатах.

Наука триватиме 5 і пів місяця. Оплата за науку 115 зол., себто 5 зол. вписове і по 20 зол. за кожний місяць, платних на початку кожного місяця.

Покінчення курсу дасть ткачеві змогу працювати краще, виробляти речі вартісніші і більше на них заробляти. При кооперативному налагодженні заупу сирівців, передачі до апаратури і збуту готових виробів зможуть добре вишколені ткачі мати постійний зарібок цілий рік.

Крім того вони зможуть працювати як інструктори: дошколювати інших ткачів у своїй околиці, вчити їх перероблювати старі варстати на поспішні й опісля давати їм пряжу до перерібки, себто працювати як майстри при похатньому виробництві.

Також у більших промислових ткальнях, які вже зачинають у нас повставати, добре вишколені ткачі знайдуть завжди добре платний зарібок.

Кошт науки 115 зол. розмірно малий у порівнянні з тим, що коштує наприклад у середній школі. До того знання, адобує на такому курсі, дає відразу змогу заробітку. Тому варто, щоб якнайбільше наших ткачів з цього курсу скористало. Зголошуватись на адресу: Головна Управа Рідної Школи, Львів, вул. Оборони Львова 12. (раніш: Сикстуська 46). Р. Б.

Перевози: МЕБЛІВ, ТОВАРІВ,
МІЖМІСТОВІ ТРАНСПОРТИ СА-
МОХОДАМИ, магазинування, ін-
касо. Фахова обслуга, МЕБЛЕВІ
ВОЗИ. 344 8-8

Специфічно-перевозова кооператива

ГАРМА

Львів, Потоцького 11 а. Телеф.: 111-21.

Національне командування пригтовлюється до останньої офензиви

І НЕ ПРИВ'ЯЗУЄ ВЕЛИКОЇ ВАГИ ДО ПОВСТАНЬ.

БУРГОС. ПАТ. Приготування до великої офензиви йдуть далі. Політичні кола Бургосу не сподіються, щоб червоні відразу піддалися. Вони не прив'язують більшої ваги до повстань, що вибухли в кількох місцевостях, м. ін. в Картахені. Мабуть вистає загрози мадридський фронт, щоб заломити опір червоної армії.

**Убрання, пальта, костюми
від зол. 50* — у великім виборі
у ШАПІРИ, Личаківська 1, Львів**

**„РАДІО НАСІОНАЛЬ“ ВЗИВАЄ ЧЕРВОНИХ
ДО КАПУТУЛІАЦІ.**

БУРГОС. ПАТ. „Радіо Насіональ“ оголосило заклик до червоних міліціонерів, щоб вони піддалися, бо всі дальші спроби спротиву є безнадійні.

ХАРАКТЕР „РАДИ НАРОДНОЇ ОБОРОНИ“.

МАДРИД. ПАТ. В „раді народної оборони“ згуртувалися республіканці, соціалісти та професійні спілки. Вони хотять привернути внутрішній лад та протиставитися національній офензиві.

СТАНОВИЩЕ ГЕНЕРАЛА МІЯХИ.

Більшість військових командантів виповіла послух Негрінові та піддалася „раді народної оборони“. Ген. Міяха відбув розмову з Негріном та виїхав на нараду з Казадо.

Казадо заявив Негрінові, що він усунув з поємієства та що його показів ніхто

не буде виконувати. Можливо, що його заарештують.

Рада народної оборони заборонила вихід з еспанської території.

НЕГРІН УСТУПИВ.

БІЛЬБАО. ПАТ. Негрін повідомив телеграфічно голову кортезів Баррія, що з огляду на державний переворот він уступає.

Мадридська радіовисільня повідомляє, що Негрін та інші відповідальні за розгром катальонської армії стануть перед судом.

Цікаве, що саме напередодні перевороту Негрін усунув Казада з його становища.

**НАЦІОНАЛЬНІ ЕСПАНЦІ ПЕРЕМОГЛИ
В КАРТАХЕНІ?**

БУРГОС. ПАТ. „Радіо Насіональ“ повідомляє, що картхенські повстанці борються далі, а червоні кораблі втікли у невідомий напрям.

В добре поінформованих колах Бургосу припускають, що повстанці в Картахені досягнули мету і небавом зовсім опанують місто і пристань. Це становитиме початок згоди червоної Еспанії.

МАДРИД. ПАТ. Мадридський уряд твердить у короткій комунікаті, що червоні опанували положення в Картахені. Зрештою фактичний стан невідомий, бо телефоніза зв'язу між Мадридом і Картахеною перервана.

УТИКАЧІ З КАРТАХЕНІ.

В Орані (Альжир) причапили 4 еспанські військові літаки; їхню залогу становило 50 старшин та воїків.

Один еспанський літак зі 7-ма людьми залоги причапили у Казабланці в Марокко.

ли письмений рекламаций 87 неписаних виборців, тому, що були писані по українськи, в Гаях Великих предсідник зажадав від рекламаций посвідки замешкання у волости, метрикальних витягів і судових посадок, що не були карані, і на 400 рекламаций не вписав майже третини, що не мала тих документів; у Слобідці не прийняли 20 рекламаций в українській мові, в Мишковичах, Луці Великій, Янівцях предсідник толерував пересиджування польських виборців цілими годинами, мовби на те, щоб минули урядові години (що і сталось), в Луці Великій стояли при дверях стражаки і стшельци та не пускали виборців до льокалю і т. п.

У списках виборців знайдено багато „мертвих душ“ і малолітніх, звичайно поляків. Рекламаций наших виборців, щоб їх скреслити, не прийняли в Острові, Гаях Великих та ін. В Янівцях предсідник, волосний писар Овсяк, вибив собі на цильостилі готові повідомлення про скреслення малолітніх і караних зі спису виборців і доручив понад 100 особам, уродженим у роках від 1889—1915 (гарні малолітні!) і караним за проступки, за які закон не передбачує утрати виборчого права (адміністраційні кари). Це повідомлення доручено вже по внесенні листи кандидатів, а що частина скреслених кандидувала, то листа лишилася неповна. Таксамо скреслено караних, хочби за найменші провини, у Стегниківцях, Петрикові, Чорторі та ін. Зате поляків, караних навіть за більші проступки (крадіж), не тільки не скреслено, але навіть допущено кандидувати на радних (Гаї Шлях.).

В останніх днях почалася історія з прізвищами кандидатів. Сталось це тоді, коли всі спроби „компромісів“ не довели до нічого. Предсідники комісій почали поголовно скреслювати з українських лист чоловічих кандидатів, яких прізвища ріжнилися закінченням від урядових списків. У Чистиліві скреслено 13 кандидатів на 32, у Курівцях 27 на 40, у Висипівцях 20 на 32, у Воробівцях 28 на 32, у Купчинцях 8, у Стегниківцях 7, далі у Слобідці, Глубічку Вел. і т. д. і т. д. Ці поскреслювані листи кандидатів виглядають так, що нема на кого голосувати. Але на це є в головах предсідників спосіб: скумулювати ці зоперовані листи з польськими чи напів-польськими (Воробівка, Курівці), що є очевидно протизаконне. Це має бути остання спроба „зробити компроміс“. Отже напр. Шумський не може бути радним, бо його вписано у списі Шумські, Полигач — Полигач, Кметь — Кмет, Богач — Богач і т. д. і т. д.

У Мишковичах і Гаях Великих предсідники з одним з трьох днів, призначених на рекламаций, скоротили собі по годині час урядування, в Дубівцях довідалися люди щойно 3-го дня виложення списків про оголошення виборів, в Ірговиці аж 27-го лютого, тобто останнього дня, коли можна було вносити листи кандидатів і т. д. і т. д.

Ці факти — це тільки частина передвиборчих практик, які розпаношилися у багатьох селах повіту. На інтервенцію наших селян і членів Повітового Виборчого Комітету адміністраційна влада обіцяла видати відповідні розпорядки, щоб усунути ті завоживання. Та при цьому дехто з адміністраційних чинників не крик свого невдоволення з самостійного становища українських виборців і визав це з тим фактом, що українські політичні партії займаються виборами (як хто має займатися; чи у поляків інакше?). Постава нашого селянства до виборів справді самостійна і впливає з відчуття нашого положення. До цього прилучилися ще й недоречні пропозиції компромісів, які нагально кривдять нас і викликають таку, а не іншу реакцію українських виборців.

Українські виборці в Тернопільщині у зв'язку з цими виборами нічого більше не хочуть, як тільки тих об'єктивних умови, що їх мали поляки при громадських виборах у корніях Польщі. Адже вже в передвиборчих практиках ми бачимо залу волю виборчих комісій, які не криються з тим, що хочуть перекласти вибори „по своїм“ місциським виборчим хочуть, щоб тільки при складанні про чистоту виборів не респектували ті, що мають вибори перекладати.

Вже надійшли матеріали ориг. англійські на мужеські убрання жіночі костюми

„ДІМ МОДИ“

Львів
Готель Європейський

ПЕРЕГОВОРИ У МАДРИДІ.

„НЕГРІН У СВОЇМ ЗЛОЧИННИМ, ДУРНІМ УПОРІ ЗМАГАВ ДО ТОГО, ЩОБ ЗБАГАТИТИСЯ КОШТОМ ЕСПАНСЬКОГО НАРОДУ“.

СЕН ЖАН ДЕ ЛЮЗ, ПАТ. ЯК ПОДАЮТЬ З МАДРИДУ, ВИБУХЛО ТАМ ПОВСТАННЯ З МЕТОЮ ПОВАЛИТИ УРЯД НЕГРІНА. НЕГРІНА УСУНЕНО, ВЛАДУ ОБНЯЛА „РАДА НАРОДНОЇ ОБОРОНИ“.

МЕТОЮ ПОВСТАННЯ НЕ Є ПРИЛУЧИТИСЯ ДО НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕСПАНІЇ.

„РАДА НАРОДНОЇ ОБОРОНИ“ ОБНЯЛА ВЛАДУ.

Мадридська радіовисільня оголосила минулої ночі таку вістку: Повстал „Рада нар. оборони“, яка заняла місце уряду Негріна. До неї увійшли: полк. С. Казадо, віцепрезидент парламенту Бестейро та соціалдемократи М. Сан Андрес, Е. Баля і Г. Марін.

ПРОГРАМА НОВОЇ МАДРИДСЬКОЇ ВЛАДИ.

Ген. Казадо вголосив перед мікрофоном коротку промову, в якій заявив, що нова влада вестиме війну аж доки не досягне почесних умови мира.

ОСУД НЕГРІНА.

Опісля відчитано маніфест „Ради нар. оборони“, яка стверджує, що уряд Негріна не здав іспиту зрілості та виявив повну нездарність. Ситуація небезпечна, тому треба було негайно відібрати владу від людей, до яких ніхто не має довіри. Негрін та його міністри поробили для себе різні привілеї та приготувалися до втечі.

Маніфест взиває населення до об'єднання й оборони.

Також інші промовці ствердили, що Негрін у своїм злочинним, дурнім упорі змагав до особистих цілей — до збагачення коштом еспанського народу та хотів утекти зі зрабованим майном за кордон. Негрін — це зрадник, якого оплачували ті, що намагаються викликати міжнародну війну. Негрін допустився злочину не лише супроти Еспанії, але й супроти людства.

Жиди домагаються паритету в Палестині

ТА ПОГОДЖУЮТЬСЯ НА ВСЕАРАБСЬКУ ФЕДЕРАЦІЮ.

ЛОНДОН. ПАТ. Жидівська делегація на лондонську конференцію предложила ось яку контрпропозицію:

До року залишитися в Палестині дотеперішній режим, щоб довести до загального у спокоєння. Опісля збереться конституанта, зазначена пів на пів з жидів і арабів; вона опрацює конституцію, що обов'язуватиме 10

років. За той час жидівська імміграція буде продовжуватися, так, щоб по 10-ох роках жиди становили половину населення Палестини. Тоді Палестина стане двонаціональною державою та ввійде в федерацію з Іраком, Єгиптом, Савдією, Трансйорданією і Єменом.

Без сумніву араби відкинуть цей проект.

Відозва еміграційного уряду УНР.

Уряд УНР на еміграції ще 22. січня, у роковини IV. універсалу, видав відозву, яка тісно нагадувала до актуальних міжнародних справ та міжнародного шуму, що вибух у зв'язку з питанням Карпатської України. Ми тієї дуже гарної відозви не містили виключно тільки з цензурних оглядів, але на бажання деяких кол зпоміж української еміграції радо реєструємо сам факт її появи, як безумовно важкий причинок до історії української політичної еміграції та характеристики її діяльності. Відозва говорить про ак-

туалізацію української проблеми. Цікавий той уступ відозви, в якому кажеться про активну дипломатичну діяльність еміграційного уряду УНР у часі конференції у Годесбергу та Мінхені в користь карпато-української справи. Під відозвою підписи пп. Вячеслава Прокоповича й ген. Володимира Сальського, як голови уряду УНР на еміграції та міністра військових справ. Повний текст відозви появилася у „Тризубі“ ч. 3-4 з дати 22. I. 1939.

ШЕ ОДИН ЗАКОРДОННИЙ КОРЕСПОНДЕНТ У ХУСТІ.

ХУСТ. КУП. До Хусту приїхав кореспондент „Нає Фрає Прессе“ Вальтер Габігер, щоб на власні очі переконатися, чи правдиві малярські вістки про положення в Карпатській Україні. Він заявив, що Хуст зробив на нього дуже добре враження.

Рада єдина, курю
КАЛИНА

Здоровий прояв.

XXX. виназ.

Крім позитивних місличних датів азовили даліше самочинно з нагоди Різдва Христового на коляду Рідній Школі (в золотих) отці Вп.: Союз Українських Кооператив Підгайці 100, Левинський Е. Вязобжегі Опочинське 19.50, кооператива „Надія“ Підлісирінь 6. Комарва 15, гр.-кат церква Розгаді (Зборів) 12, гр.-кат. церква Ульгівок 6. Угрови 10, Пов. Союз Кружків Р. Ш. Ярослав (з просфори в Дубні) 11.42, Злотівський Віктор Пляцьк (складка) 5, кооп. „Сільський Господар“ Сосини 6. Ярослав 10, Дякова Людмила Немірів 8, Філія Союзу Українок Делітин (з просфори) 20, Кружок Р. Ш. Журавно 40, чиг. „Просвіти“ Нагірщина 6. Бучача (з просфори) 4, Денне Степан Суховоля 6. Львова 10, Затхоса Лева Торунь 17, Районова Молозария Вісно 6. Скалату 10, Ірша і д-р Стефан Бурж Коломи 2, Пов. Союз Кружків Р. Ш. Добромиль 52.57, Кружок „Сільського Господаря“ в Киданові 6. Бучача (з куховарського курсу) 15, „Союз Українок Америки“, відділ 16 Дітройт 10 дол. — 52.40, Вовченко Прохін Лобли 8, гости на весіллі Евгений Полішук і Володимира Гасоя Токи 8, Оробцева Лілія Цебля 6. Везем (приватний говорар за ведення куховарського курсу при кружку Союзу Українок у Цеблові) 20, Кружок Р. Ш. Залізані Огарі 10, о. Чикало Осип Бенев 6. Підгайці 30, титалія „Просвіти“ Бини 6. Сокала 9, Войтович Стефа Домбек 6. Млин 3, Жівоче Товариство ім. О. Басарабової Едмонгон Альта Канада 10 дол. — 52.20, Р. Г. Львів 100, Т-во „Основа“ Львів 10, Шубертіана Юлія Львів 10, Д-р Вошко Петро в Немірова 6. Львова спирає, що тільки 20 зол., оголошених у „Здоровому прояві“, є його особистим дарком, ате других 20 зол. похвалити в добровільних датів громади. (Продовж. буде).

ПАМЕЛЯ ФРАНКО.

Брехня.

Скоріше як перед минутою, ця думка не вийшла ще до голови Міка. Перед минутою, — вгадувши до половини очі та до половини відчинивши губи, правою рукою мляво придержував танцюристку Джоїссо і совгаючи обома ногами за легко побудливим тактом музики, — він не був більше оживлений, як кожний інший молодий парубок, що танцював ось тут біля нього на тій самій п'ятиметровій долівці бару. Ум його теж небагато задавав собі труду. У голові здіймався легенький шум, шось гейби відгомін реву, який спричинив диригент джезбенду своїм саксофоном. Мік дивувався, яким то способом йому вдалося заробити вісім соток франків до останньої суботи. Він став в пам'яті укласти два листи рівночасно: — один до Аталянти, графині де Вілей, і другий цілком відмінний до свого батька у Львоні.

Серед того всього зродилася в голові його ця нова думка і розяснилася в його очах мов електрична іскорка. Він її схопив і зважив, результати губи і вимовив. Йому довелося повторити її ще раз голосніше, бо музика джезбенду шуміла що раз голосніше, а один з музикантів піднімався і хвилював раптом цитолішки, співаючи крім бляшану трубку магічні слова:

Несється танга мрійний чар,
Охопи душу любовний жар,
У крутежі ясних примар
Внесь світ мінитись.
Перемітаючи супротивну хвилю пісні ви-

мовив Мік ще раз: „Джоїссо, завтра я буду мусіти вертатися домі“.

— Що таке, любенький? — Уста і брови Джоїсси вказували, що вона його не дочула.

— Вертатись домі завтра мушу.

— Завтра? До Львондону?

— Авжеж, що завтра!

Ця брехня була для нього за нова і непізнана, і він ждав, поки Джоїсса сама не промовить.

Вона сказала: — Ти ж не мав їхати так скоро.

— Мав. Мушу.

— Міку, любчику, якже це?

Він завагався. — Мені самому дуже прикр, та я дістав телеграму від батька нині по обіді. Дуже важна справа.

Музика перестала грати. То було в другій половині. Вони танцювали в Парижі у барі „Коробка“ на Монпарнасі, у вузькому, зашпаленому льокалі, що гомонів від американської музики і від американських акцентів. На стінах мальовані звірюки ганяли за мальованими тубильцями, а мальовані пальми виростили зпод над мальованих стовпів. Стеля заповнена мальованими малпами, що зисом і боязко гляділи на танцюристів. Тіснота, що і рушитися нікуди. Самий бар, танкова кімната і розлягалися витискали гостей. Гості, американці та англійці, порушались насилу ліктями. Два кельнери, що носили напінки високо понад своїми головами, — дівчина, що продавала лляшки, — хлопчик, що продавав закуски, — дівчата і молоді, що співали чудні пісні, — всі вони ліктями і насилу протискалися через глоту.

Мік Рідель і Джоїсса Наш не мали особли-

вої симпатії до цього льокалю. Джоїсса проживала постійно в Парижі і знала добре цілий Монпарнас. Мік, що був її судженням і приїжджав до Парижа частенько, коли тільки міг, любив думати про себе, що він усе знає.

Тепер вони глянули одне на одного переходячи долікою, що духом прочищувалася від гостей. Ніодне з них не мало на собі асцирнього строю. Джоїсса, гарненька червоноголовка, була у вивинній суконці. Довкола неї була якась атмосфера енергії, якиби збиралася ще перед сніданком до верхньої ізди у Бульонський ліс. Мік, чорноокий, а дещо забруканим виглядом, видавався ніжний і виглядав на такого, що зараз положиться спати і перед одинацтю не збудиться. Він хутко попрощав товаришу на кінець кімнати до місця, а той час позасідали два молоді еспанці. Ті уступили виправдовуючись ломаною французщиною. Серед шуму і натовпу нарешті посідали.

Брехня Міка тріпоталася між ними, гейби затиснута на вітрі хоруговка. Та він її не жалув. Попиваючи шумкий напійток, він обробляв свою ідею, наче різьбар обтискує свою статую. Він був чимось захоплений і надхнений. Надхнений любов'ю! То не була оця любов до Джоїсси, що робила його чутливим до маломовним напереміну, за останніх вісім місяців. То була якась цілком новітня любов. Любов винца, елегантина, звязана з готелем Рін і з площею Вагдом. Вілліс перебував в той час у південній Франції і мав вернутись аж у суботу... Мік лишився у Франції теж до суботи. А нині був вівторок. Тому то він заповів Джоїсці, що завтра покидає Францію. (Далі буде).

Перед коронацією Пія XII.

РИМ МАНІФЕСТУЄ СВОЮ РАДІСТЬ.

Люди́сть Риму має намір дати папі Піє-ві XII. дарунок у формі папської тіяри, щоб заманіфестувати свою радість з приводу вибору папою римлянином. Останній папа римлянин сидів на Петровому престолі 218 літ тому.

150.000 ЛЮДЕЙ ХОЧЕ БАЧИТИ КОРОНАЦІЮ ПІЯ XII.

Коронація Пія XII викликає загальне зацікавлення католицького громадянства. До

майстра папського двору, монс. Сант Еллі вплинуло вже коло 150.000 прохань за карти вступу. Тимчасом ватиканські друкарні підготували тільки 45.000 карт вступу. Але що торжество коронації відбуватиметься у зверхній льоджії святого, тому зможуть пригледатися сотні тисяч осіб зібраних на площі св. Петра. По коронації Пія XII. поблагословить народ. Часописи здогадуються, що до коронації вживуть тіяри, яку міланці подарували Пієві XI.

Прем'єр Вкладковський у Східній Галичині.

Львів. ПАТ. У днях 5-го і 6-го березня п. р. прем'єр і міністр внутрішніх справ ген. Вкладковський перевів інспекцію на терені трьох південно-східних воєвідств.

Першого дня прем'єр відбув у львівському воєвідстві конференцію з воєводою Білком, після чого перевів пробний аляр у швадроні резерви поліції. По перегляді інших відділів поліції прем'єр у товаристві львівського воєводи поїхав самоходом до Стрия, де чекав уже станіславський воєвода Ярецький. У Стрию прем'єр відбув конференцію зі старостою, потім обїхав стрийський та долиньський повіт, де перевів інспекцію стійок КОП-у та польсько-чеському кордоні.

Другого дня своєї інспекції прем'єр відбув у воєвідстві у Станіславові відправу з трьома воєводами: львівським Білком, станіславським Ярецьким і тернопільським Ма-

лійським даючи їм диспозиції та розпорядки в актуальних справах.

Після інспекції компанії резерви поліції прем'єр відїхав зі Станіслава разом з воєводами через Нижнів, Монастирська і Підгайці до Березані, де відбув конференцію зі старостою та перевів інспекцію місцевих поліційних одиниць. У зв'язку з недавнім убивством у селі Дрищеві команданта постерунку Віталіса Когачевського прем'єр передав на руки бережанського старости 500 зол. як негайну допомогу для батьків убитого поліційнта.

З Березані прем'єр поїхав разом з воєводами через Поморяни, Зборів до Тернополя, де відбув конференцію у воєвідстві і відїхав до Підволочиськ. Перевівши там інспекцію місцевої станиці КОП-у відїхав поїздом до Варшави.

„Маємо тут до діла з віденським арбітражем“.

ПРЕСОВА КОНФЕРЕНЦІЯ У МІНІСТРА ГРІГОРЕ ГАФЕНКУ У ВАРШАВІ.

В понеділок, 6. березня, тобто в третьому дні побуту румунського міністра закордонних справ Грігоре Гафенку у Варшаві, відбулася у нього пресова конференція, в якій взяло участь кількадесят представників польської преси та закордонні журналісти.

Міністр Гафенку заявив, що стрінувся у Варшаві з великим зрозумінням інтересів Румунії та її широкій мирної політики. Таке саме зрозуміння стрінув він недавно в Білгороді і перед десяти днями в Бухаресті на конференції балканського порозуміння. Це зрозуміння є доказом, що є дух приязні, яка розвивається у регіоні східної та південно-східної Європи. Ця приязнь не спрямована проти нікого, навпаки вона змагає до розвитку найкращих взаємин з усіма сусідами.

Далі міністр Гафенку повідомив, що обговорив з міністром Беком міжнародне положення, дійшов до порозуміння й узгодив політичну акцію обох держав у всіх проблемах, у яких вони зацікавлені. Обговорив теж економічні і транзитні справи, (проект продовжити залізничну залуку Варшава—Бухарест через Дунай до Софії і Сальонік), узгодив з міністром Беком становище, що життєву проблему можна розв'язати єдиною в широкій міжнародній

площині, хоч — відповів це на спеціально поставлений запит — ця проблема не вийде з колоніальної справи.

На спеціальний запит про Карпатську Україну міністр Гафенку заявив, що цю справу вони розглянули дуже докладно, таксамо зрештою, як інші проблеми, що цікавлять Польщу та Румунію. „Маємо тут до діла — казав міністр Гафенку — з віденським арбітражем. Будемо слідувати з увагою і в дусі повної згоди майбутній розвиток подій“.

Вкінці міністр Гафенку ствердив, теж на запит, що румунський уряд змагає до налагодження якнайкращих сусідських взаємин з Мадярином.

Пополудні румунський міністр відїхав з Варшави, де його на двірці прощав міністр Бек та багато інших достойників. На головному дворі у Львові міністр Гафенку висів з поїзду та відбув розмову з представниками влади, що прийшли його попрощати: начальником Харевичем, городським старостою Клімовом, директором залізниць Гроссером та румунським консулом.

На дворі у Львові мін. Гафенку довідався про смерть прем'єра Крісті.

Червона Еспанія програла партію.

НОВИЙ УРЯД У МАДРИДІ.

Мадридське радіо повідомило, що там створився новий уряд національної оборони під проводом ген. Міяхи.

Рух, що довів до створення національної ради оборони і нового уряду, поставив собі мету: загальне спасення і чесний мир. Необхідність зберегти країну перед непередбаченими подіями або панікою внаслідок військової поразки віддала положення в руки військових. Коли Негрін, не айсуючи собі положення, хотів накинати свою волю спираючись на вождів каталонської армії, вибухнула реакція. Новий уряд поробить негайно засоби, щоб виділити чесний мир із думкою про майбутнє еспанського народу.

ЛЮДИНА, ШО МОЖЕ ПОРОЗУМІТИСЯ З ГЕН. ФРАНКОМ.

Голова кортесів, Мартінс Барріо, що після уступлення Азні повинен був виконувати обов'язки президента, але не згодився на те, висловив свою велику радість з приводу поверноту ген. Міяхи до Мадриду. „Це людина — сказав Барріо кореспондентів агенції Азас — шо може

порозумітися з ген. Франком, щоб разом з ним привернути спокій в Еспанії. Я заявив це кілька разів Азні, як ми покидали Барселону. Я повторив йому це ще недавно в Парижі.“

Барріо заявив повну солідарність з новим мадридським урядом у змаганні, щоб якнайшвидше скінчити війну.

ВІЙНА АЖ ДО ПОВНОЇ КАПУТУЛЯЦІЇ.

Уряд у Бургосі зберігає повну резерву супроти нового положення в Мадриді. Ген. Франко — кажуть тут — вже кілька разів айсував свої наміри: війна з червоними аж до повної капітуляції. Військова машина ген. Франка вже готова. Справа мадридського уряду — це виявити намір ошадити червоній Еспанії нових терпінь. Новий мадридський уряд вже признав, шо червона Еспанія програла партію.

ЧЕРВОНІ РОЗЛІТАЮТЬСЯ З ЕСПАНІЇ.

На зетовище в Орані (Альжир) прилетів у понеділок рано з Еспанії літак з 8 пасажирами, здебільша москалями. Між ними була одна жінка дуже подібна до Пасіонарії. Пополудні ще два літаки зі знаками червоного уряду повезли

кілька цивільних осіб і летунських старшин, між ними державного підсекретаря в міністерстві летунства уряду Негріна.

До Тулузи прилетіли літаком в понеділок перед вечором прем'єр Негрін і міністр закордонних справ дель Вайо з приватними секретарями. Пів години пізніше прилетіли міністри справедливости, праці, комунікації, освіти, внутрішніх справ, один без теки, двоє підсекретарів та кількох вищих урядовців. Всі мають відїхати до Парижа.

Бельгійський парламент розв'язаний.

Після поверноту з королівської палати прем'єр П'єрлю проголосив урядовий комунікат, в якому ствердив, шо по дводенних спробах розв'язати політичні труднощі бельгійський уряд вирішив однозгідно представити королеві внесок розв'язати парламент. Король підписав відповідний декрет і не прийняв димісії уряду, який виконуватиме свої обов'язки аж до виборів, визначених на неділю 2-го квітня ц. р.

Відчитавши комунікат прем'єр П'єрлю звернувся до громадянства з закликом, щоб підготовка до виборів проходила в атмосфері спокою і щоб усі мали на оці передовсім добрий крау.

По широкому світі.

Єгипетський уряд уклав кредит у висоті мільон шістьсот тисяч фунтів на будову стратегічного і торговельного шляху, шо лучитиме Єгипет з Палестиною.

Бритійська середземноморська флота вийшла на Атлантику, де відбудеється друга частина маневрів, шо почалися на Середземному Морі. Магатма Ганді щораз більше ослаблений. Коли намагався встати зімлів.

На військовому летовищі в Бухаресті відбула в понеділок пожежа, якої жертвою став гангар з кільканапяти літаками.

Японський міністр війни Ітагакі зажадав нових кредитів на зброєння в сумі 1896 мільонів.

Число зареєстрованих безробітних в Англії на 13-го лютого ц. р. було 1,806,718, тобто на 142,308 менше, ніж було 16-го січня ц. р.

Міжнародний конкурс на картину.

Королівська академія мистецтв у Флоренції, у проводі якої стоїть академик Феліче Корена, проголосила міжнародний конкурс на найкращу олійну картину довільного змісту і довільного розміру. У конкурсі можуть брати участь також закордонні малярі. Нагорода і фондації „Стефано Уссі“ 50.000 лірів неподаються. Зголошення до королівської академії мистецтв у Флоренції треба посылати найпізніше до 31-го березня, картини (передтим ніде не виставлені) до 30-го вересня ц. р. Близькі інформації „Тосспо“ (Варшава, Ясна 8, м. 5).

Україніка.

ХОРВАТСЬКА ПРЕСА.

„Обзор“ з 1. III. у передовій статті займається побуту міністрів Чана і Гафенку у Варшаві і зазначає, шо в розмовах цих міністрів з Беком заторкнено також справу Карпатської України, яку Варшава все ще уважає відокремленим питанням. Пробував виключитись у дискусію також відомий неадачник Феніх, який — як вище — виголосив у Мискольці промову до малярів, даючи карпато-українських мистців Волошина і Рєзая большевиками й визнаючи Карпатську Україну осередком большевицької пропаганди. Одначе — підкреслює „Обзор“ — ні в Берліні, ні ніхто у світі не вірить у ці пропагандистські теревення, бо „призначення і призначення Карпатської України є протисовітським геном“.

СЛОВІНСЬКА ПРЕСА.

„Словенец“ з 24. II. помістив передову статтю п. з. „Україна“, яка представляє територію українських земель і погади українців заточених на способи, як поліпшити свій стан. III. приносить динику прем'єра Карпатської України А. Волошина та світлану Хусту з кою про карпато-український союз.

„Ютро“ з 25. II. подало нарис „Тарас Шевченко“ з нагоди 125-ліття уродилища поета світового письменства.

Шевченківський концерт.

5-го березня ц. р. в залі „Атлантис“ відбувся урочистий Шевченківський концерт. Для львівської громади була це справді урочиста подія, бо в цьому концерті збіглися три святочні моменти. По-перше — 125-і роковини народження Поета, по-друге — така рідка й небуденна подія, як український симфонічний концерт і по-третє — два нові українські симфонічні твори.

Відкрився концерт „Заповітом“, після чого дванадцять промов виголосив Остап Луцький. Велике враження на слухачів теж зробила деклямація Наталі Дорошенкової, кол. драматичної артистки Українського Державного Театру в Києві, що оце мабуть уперше станула перед львівською громадою і по мистецьки, з глибоко відчутим патосом віддеклямувала „До Основ'яненка“ та „Псалми Давидові XII, LXIII“.

Позатим у програмі були музичні точки. Злучені хори „Львівського Бояна“ і „Сурми“ в супроводі симф. оркестру відспівали під провідом І. Охримовича Лисенків „Туман хвилями лягає“, а під проводом самого автора Людкевича „Кавказ“, 1-шу частину. Твори ці, наші публіци вже досить добре відомі, зробили помітне враження, особливо могутній своїм драматичним насиченням і штудерним опрацюванням „Кавказ“. Хор численний — понад 100 осіб — мав добру звучність, особливо мужеських партій, був гарно зіспіваний і весь час тримався певно, не зважаючи на важкі технічні проблеми в „Кавказі“. Було б ще краще, якби хор у своєму співі виразніше передавав динамічні та експресивні нюанси.

Звучність і техніка оркестру теж була добра, а до її бездоганного виконання бракувала ще тільки одна дрібниця. Микола Колесса, безумовно наш найкращий диригент у Галичині, що диригував „Веснянками“ Людкевича і „Концертом“ Барвінського, зробив усе можливе, щоб ці твори вперше показати громадянству в якнайкращому виконанні, але показалося, що особливо „Веснянки“ Людкевича — твір технічно надто важкий, щоб на львівській оркестрі можна було домогтися бездоганного його виконання за три проби. Були місця, де, не зважаючи на зусилля диригента та на його виразні й дуже пластичні жести, оркестра слабо реагувала, але й були партії опрацьовані та виконані прекрасно.

Новий симфонічний твір Людкевича „Веснянки“ — це фантазія на теми Лисенківських веснянок. Хоч програма не писана, але це твір безперечно програмовий, що музичну побудову має дуже свідому і як цілість може бути сприйнятий найкраще тоді, коли створити собі в уяві якусь поетичну чи зорову програму на тему веснянок. З формального боку вдаряє у „Веснянках“ Людкевича надзвичайно різноманітна і скомплікована ритміка, що органічно виплила з народної ритміки веснянок і місцями похнула автора аж до експресіоністичних виявів у цьому напрямі. Те саме можна сказати і про дуже барвінську інструментацію та закоханість у бляшаних інструментах. В інших відношеннях, як от у гармонії, в уживанні довгих рядів секвенцій, гошо, — Людкевич залишився вірний своєму давнішому стилеві. Всеж назагал можна з приємністю ствердити, що Людкевич у своїй творчості стилем і темпераментом молодіє.

Фортепіановий концерт Барвінського. Вже той один факт, що завдяки Барвінському можемо до нашої музичної літератури додати ще один фортепіановий концерт, повинен наповнити гордощами кожного українця, який дорожить своєю культурою. В минулому ювілейному році Барвінського писали про нього досить, були і спроби характеристики його творчості, так що сьогодні нового додати можна небагато. Барвінський і далі лишився ліриком, глибоким, вдумливим, широким мелодистом і майстром краси звуку. Його кожна фраза і кожний акорд на фортепіані та в оркестрі — це культура звуку, з пестливим опрацьованим завдяки до деталей. Оркестра Барвінського уявляє собою тіло звучне, компактне, але м'яке і чутливе, в якому рідко виступають драматичні або героїчні звуки ближаної групи. З формального боку цей концерт — твір одночастинний, у формі сонати.

Відіграв концерт піаніст Роман Савицький з таким розумінням, розмахом і досконалим технічним опрацюванням, що кращого виконання автор собі мабуть не може бажати. Колиж додати, що в цьому „Концерті“ а оркестра під проводом М. Колесси мала свою найкраще виконану точку, то стане зрозумілим, чому публіка найбільше вітала твір і його виконання.

Уперше станула перед широкою українською публікою новий український співак, молодий

баритон Теодор Юськів, що відспівав Лисенка „Минають дні“ і „Гетьмани“. Голос у Юськова ліричний, з дуже приємним, м'яким забарвленням, хоч може надто критий, через що і дикція не все була виразна. Співав з експресією, д. культурно й інтерпретував пісні Лисенка зовсім добре, в чому йому багато допоміг фортепіановий супровід Нестора Нижанківського.

Закінчилося свято відспіванням національного гімну.

Цей Шевченківський концерт був переконливим доказом нашої культурної дозрілості, бо крім чисто мистецьких цінностей на естраді, можна було на ньому зробити два важні, відрідні спостереження. Перше — фреквенція громадян; не зважаючи на досить високі ціни вступу, зала була заповнена вщерть. Безперечно, частина публіки прийшла виключно з пієтизму до Шевченкових роковин, але більшість ішла також слухати концерту, і не тільки йшла, а й йшла з далеких периферій цілої Галичини. І люба було глянути на те море голов, коли воно в мовчазному напруженні та з найбільшою увагою, цілою своєю істотою слідувало за подіями на естраді. Виразно відчувалося, як ця маса заспокоює голод на симфонічну музику. А коли українська суспільність цей голод відчуває, коли слухає і сприймає таку музику, — можемо бути спокійні за нашу культуру та її майбутнє.

Друге спостереження з концерту — це ще одне підтвердження думки, що ми мусимо мати свою симфонічну оркестру, мусимо незалежитися від примх чи злої волі львівського магістрату, або управи міського театру, мусимо позбутися обмеження кількості проб і врешті мусимо дати змогу нашим інструменталистам, диригентам і композиторам нормально працювати й розвиватися у симфонічній діяльності. Ту справу, яку започаткувало свого часу Музичне Товариство Лисенка, скуповуючи декотрі інструменти, Музичний Інститут, виховуючи відповідних музиків, — справу оснування української симфонічної оркестри, яку в останніх роках жваво обговорюють на кожних загальних зборах „Суприму“ і деколи в пресі, — ми повинні зреалізувати якнайшвидше, бо кожний минулий сезон — це втрата безповоротна. І хоч оснування симфонічної оркестри в наших умовах діло справді не легке, але при такому прихильному відношенні суспільності, як можна було зауважити на вчорашньому концерті, не неможливе.

Замикаючи рецензію цього Шевченківського концерту, треба ще підкреслити гарне, естетичне удекорування естради, що йде вже в заслугу аранжерам цього свята. І взагалі цим людям, що покладали стільки праці, переборили стільки перешкод та установ, що жертвували своєю фінансовою допомогою, щоб тільки гідно й велично зарекомендувати українську культуру, — належить від цілої суспільності признання і щира подяка.

З. Лисько.

НОВИНКИ

8

БЕРЕЗЕНЬ.

СЕРЕДА

Ст. ст. 23. лютого 1939.

Подікарпа оп.

Лат. Івана Божого.

Сонце: Схід — 5.54, захід — 17.17.

Місяць: схід — 21.48, захід — 7.28

Четвер

Ст. ст. 24. лютого 1939.

1 і 2 заповідні години Ів. Христителя.

Лат. Франціска діла.

Сонце: схід — 5.52, захід — 17.19.

Місяць: схід — 22.50, захід — 8.01.

— о —

— Конфіскація „Діла“. Вчорашнє, 31. число „Діла“ підпало конфіскації за відозву, яка починається від слів „Земля...“ в цілості. Ми видали другий наклад.

— Нові видання творів Лесі Українки в 10-и томах в передплаті 35 зол. Замовлення в ратах по зол. 5 або за готівку зол. 30 просимо надсилати на адресу В-ва „Українська Книгоспілка“, Львів, вул. Оборони Львова ч. 14. Вже вийшов з друку IV. том.

— Галло! Вуйку А. і тетко І! У радісному для Вас річницю шлемо сердечні бажанні! Хай Вам щастя все сприяє! Воно і родичі. 517

— Габлітація в Богословській Академії. О. д-р Степан Сампара габлітувався на теологічному відділі Гр.-Кат. Богословської Академії у Львові на доцента фундаментальної теології на основі праці „Початок і Проявлення“.

Що писало „Діло“ 50 років тому

КРАЄВА ШКІЛЬНА РАДА І УКРАЇНЦІ.
У передній статті читавмо: „Зі всіх інститутів літ від теперішньої ери ново появились або зродилися в Галичині, найнеприхильнішою для нас була краєва шкільна рада. За два роки її існування змінилася кілька разів її діяльність, перетворювалася майже зовсім і складав все був і є в ній один і той самий дух, великий вплив не тільки для руської народності, але й для руського шкільництва.“

УКРАЇНЦІ В РАДІ МІСТА ЛЬВОВА.

До нової ради міста Львова (всіх, що гинували, було 3963, абсолютна більшість 1992 гинували з українців улічили: 1. о. Олександр Бачинський (дістав 2643 голосів), 2. Михайло Димет (3963), 3. Василь Ільницький (3261), 4. д-р Олександр Гонювський (3863), 5. Михайло Сембратович, паронин (2322), 6. д-р Петро Стебельський (3149), 7. д-р Швараневич (3082) і 8. крил. о. Величко (2420). Олександр Гонювський з усіх вибраних радних синів дістав найбільше число голосів, а на 199 з них він четвертий з черги щодо числа голосів.

„ПОЛІТИЧНЕ ТОВАРИСТВО „НАРОДНА РАДА“ У ЛЬВОВІ

вислало до палати послів державної ради — на ім'я посла о. Івана Озаркевича — петицію в справі звільнення руської гімназії в Чорткові або згоряння гімназії в Бучачі на 8-мильній державній гімназії з руською мовою навчання“.

АБДИКАЦІЯ СЕРБСЬКОГО КОРОЛЯ МІЛЕНА

Білгород, 7. березня. Утворення нового кн. регенти доручили провідникові радикалів Ташчичів. Регенти заявили, що стоять над нами. Король має виїхати на кілька днів до Вієнни, а після цього в Італії під іменем гр. Таском. У Львові і на провінції панують всюди спокій.

— Пастирське Послання Митрополита Митрофановського. З приводу вибору папи Пія XII. о. Іван Бучко з оо. крилошанами відправив архієрейську Службу Божу в катедрі с. Христині 5. ц. м. Підчас Служби Божої о. Семчишин відчитав Пастирське Послання Митрополита Андрея з нагоди вибору нового папи. В ньому Митрополит підкреслює ширість і глибокість, з якою ставився усе кард. Пачеллаті, першій папа, до справ нашої Церкви. В ньому св. Отець причиниться до зближення з нами та що радісну хвилину вибору Пія XII. тав весь український нарід, передав своє архієрейське благословення всім українцям. Після многолітств хор богословів відпав папський і католицький гимн та „Боже, Води Єдиний“.

— Ювілейна вистава з приводу 100-ї смерті Івана Котляревського відбулася у Львові 4. ц. м. в залі „Сociete Savant“. Виставили „Наташку Полтавку“ з супроводом оркестру під управою композитора М. Терещівського. Режисерував П. Шмалій.

— В „Молоді Громаді“ дня 9. березня (четвер), год. 19-а п. д-р Ярослав Писнак виголосить реферат про „Крило“ і час реферату буде висвітлена фільм „Діло писано славу“. Вступ для членів і денних ними гостей.

— Філія „Союзу Українок“ у Львові. Філія „Союзу Українок-Емігранток“ у Львові спільно улаштувають дня 7. березня (суббота) в год. 18-й у домі „Союзу Українок“ при вул. Сикстусській ч. 46 товариство днини з нагоди побуту у Львові артистки Наталі М. Дорошенкової.

— Вистава пам'яті Тараса Шевченка. Всеукраїнська Академія Наук у Києві чина підготову вистави, яку у Львові організує Шевченківська Експозиція розділяється на відділах: 1) соціалістичний уряд та історія Шевченка, 2) національна політика, 3) український нарід, 4) життя і творчість Шевченка, 5) його боротьба проти царизму, 6) українських поміщаних, 6) Шевченка — української літератури, 7) Шевченка — української літератури, 8) Шевченка — української літератури, 9) Шевченка — української літератури, 10) Шевченка — української літератури, 11) Шевченка — української літератури, 12) Шевченка — української літератури, 13) Шевченка — української літератури, 14) Шевченка — української літератури, 15) Шевченка — української літератури, 16) Шевченка — української літератури, 17) Шевченка — української літератури, 18) Шевченка — української літератури, 19) Шевченка — української літератури, 20) Шевченка — української літератури, 21) Шевченка — української літератури, 22) Шевченка — української літератури, 23) Шевченка — української літератури, 24) Шевченка — української літератури, 25) Шевченка — української літератури, 26) Шевченка — української літератури, 27) Шевченка — української літератури, 28) Шевченка — української літератури, 29) Шевченка — української літератури, 30) Шевченка — української літератури, 31) Шевченка — української літератури, 32) Шевченка — української літератури, 33) Шевченка — української літератури, 34) Шевченка — української літератури, 35) Шевченка — української літератури, 36) Шевченка — української літератури, 37) Шевченка — української літератури, 38) Шевченка — української літератури, 39) Шевченка — української літератури, 40) Шевченка — української літератури, 41) Шевченка — української літератури, 42) Шевченка — української літератури, 43) Шевченка — української літератури, 44) Шевченка — української літератури, 45) Шевченка — української літератури, 46) Шевченка — української літератури, 47) Шевченка — української літератури, 48) Шевченка — української літератури, 49) Шевченка — української літератури, 50) Шевченка — української літератури, 51) Шевченка — української літератури, 52) Шевченка — української літератури, 53) Шевченка — української літератури, 54) Шевченка — української літератури, 55) Шевченка — української літератури, 56) Шевченка — української літератури, 57) Шевченка — української літератури, 58) Шевченка — української літератури, 59) Шевченка — української літератури, 60) Шевченка — української літератури, 61) Шевченка — української літератури, 62) Шевченка — української літератури, 63) Шевченка — української літератури, 64) Шевченка — української літератури, 65) Шевченка — української літератури, 66) Шевченка — української літератури, 67) Шевченка — української літератури, 68) Шевченка — української літератури, 69) Шевченка — української літератури, 70) Шевченка — української літератури, 71) Шевченка — української літератури, 72) Шевченка — української літератури, 73) Шевченка — української літератури, 74) Шевченка — української літератури, 75) Шевченка — української літератури, 76) Шевченка — української літератури, 77) Шевченка — української літератури, 78) Шевченка — української літератури, 79) Шевченка — української літератури, 80) Шевченка — української літератури, 81) Шевченка — української літератури, 82) Шевченка — української літератури, 83) Шевченка — української літератури, 84) Шевченка — української літератури, 85) Шевченка — української літератури, 86) Шевченка — української літератури, 87) Шевченка — української літератури, 88) Шевченка — української літератури, 89) Шевченка — української літератури, 90) Шевченка — української літератури, 91) Шевченка — української літератури, 92) Шевченка — української літератури, 93) Шевченка — української літератури, 94) Шевченка — української літератури, 95) Шевченка — української літератури, 96) Шевченка — української літератури, 97) Шевченка — української літератури, 98) Шевченка — української літератури, 99) Шевченка — української літератури, 100) Шевченка — української літератури, 101) Шевченка — української літератури, 102) Шевченка — української літератури, 103) Шевченка — української літератури, 104) Шевченка — української літератури, 105) Шевченка — української літератури, 106) Шевченка — української літератури, 107) Шевченка — української літератури, 108) Шевченка — української літератури, 109) Шевченка — української літератури, 110) Шевченка — української літератури, 111) Шевченка — української літератури, 112) Шевченка — української літератури, 113) Шевченка — української літератури, 114) Шевченка — української літератури, 115) Шевченка — української літератури, 116) Шевченка — української літератури, 117) Шевченка — української літератури, 118) Шевченка — української літератури, 119) Шевченка — української літератури, 120) Шевченка — української літератури, 121) Шевченка — української літератури, 122) Шевченка — української літератури, 123) Шевченка — української літератури, 124) Шевченка — української літератури, 125) Шевченка — української літератури, 126) Шевченка — української літератури, 127) Шевченка — української літератури, 128) Шевченка — української літератури, 129) Шевченка — української літератури, 130) Шевченка — української літератури, 131) Шевченка — української літератури, 132) Шевченка — української літератури, 133) Шевченка — української літератури, 134) Шевченка — української літератури, 135) Шевченка — української літератури, 136) Шевченка — української літератури, 137) Шевченка — української літератури, 138) Шевченка — української літератури, 139) Шевченка — української літератури, 140) Шевченка — української літератури, 141) Шевченка — української літератури, 142) Шевченка — української літератури, 143) Шевченка — української літератури, 144) Шевченка — української літератури, 145) Шевченка — української літератури, 146) Шевченка — української літератури, 147) Шевченка — української літератури, 148) Шевченка — української літератури, 149) Шевченка — української літератури, 150) Шевченка — української літератури, 151) Шевченка — української літератури, 152) Шевченка — української літератури, 153) Шевченка — української літератури, 154) Шевченка — української літератури, 155) Шевченка — української літератури, 156) Шевченка — української літератури, 157) Шевченка — української літератури, 158) Шевченка — української літератури, 159) Шевченка — української літератури, 160) Шевченка — української літератури, 161) Шевченка — української літератури, 162) Шевченка — української літератури, 163) Шевченка — української літератури, 164) Шевченка — української літератури, 165) Шевченка — української літератури, 166) Шевченка — української літератури, 167) Шевченка — української літератури, 168) Шевченка — української літератури, 169) Шевченка — української літератури, 170) Шевченка — української літератури, 171) Шевченка — української літератури, 172) Шевченка — української літератури, 173) Шевченка — української літератури, 174) Шевченка — української літератури, 175) Шевченка — української літератури, 176) Шевченка — української літератури, 177) Шевченка — української літератури, 178) Шевченка — української літератури, 179) Шевченка — української літератури, 180) Шевченка — української літератури, 181) Шевченка — української літератури, 182) Шевченка — української літератури, 183) Шевченка — української літератури, 184) Шевченка — української літератури, 185) Шевченка — української літератури, 186) Шевченка — української літератури, 187) Шевченка — української літератури, 188) Шевченка — української літератури, 189) Шевченка — української літератури, 190) Шевченка — української літератури, 191) Шевченка — української літератури, 192) Шевченка — української літератури, 193) Шевченка — української літератури, 194) Шевченка — української літератури, 195) Шевченка — української літератури, 196) Шевченка — української літератури, 197) Шевченка — української літератури, 198) Шевченка — української літератури, 199) Шевченка — української літератури, 200) Шевченка — української літератури, 201) Шевченка — української літератури, 202) Шевченка — української літератури, 203) Шевченка — української літератури, 204) Шевченка — української літератури, 205) Шевченка — української літератури, 206) Шевченка — української літератури, 207) Шевченка — української літератури, 208) Шевченка — української літератури, 209) Шевченка — української літератури, 210) Шевченка — української літератури, 211) Шевченка — української літератури, 212) Шевченка — української літератури, 213) Шевченка — української літератури, 214) Шевченка — української літератури, 215) Шевченка — української літератури, 216) Шевченка — української літератури, 217) Шевченка — української літератури, 218) Шевченка — української літератури, 219) Шевченка — української літератури, 220) Шевченка — української літератури, 221) Шевченка — української літератури, 222) Шевченка — української літератури, 223) Шевченка — української літератури, 224) Шевченка — української літератури, 225) Шевченка — української літератури, 226) Шевченка — української літератури, 227) Шевченка — української літератури, 228) Шевченка — української літератури, 229) Шевченка — української літератури, 230) Шевченка — української літератури, 231) Шевченка — української літератури, 232) Шевченка — української літератури, 233) Шевченка — української літератури, 234) Шевченка — української літератури, 235) Шевченка — української літератури, 236) Шевченка — української літератури, 237) Шевченка — української літератури, 238) Шевченка — української літератури, 239) Шевченка — української літератури, 240) Шевченка — української літератури, 241) Шевченка — української літератури, 242) Шевченка — української літератури, 243) Шевченка — української літератури, 244) Шевченка — української літератури, 245) Шевченка — української літератури, 246) Шевченка — української літератури, 247) Шевченка — української літератури, 248) Шевченка — української літератури, 249) Шевченка — української літератури, 250) Шевченка — української літератури, 251) Шевченка — української літератури, 252) Шевченка — української літератури, 253) Шевченка — української літератури, 254) Шевченка — української літератури, 255) Шевченка — української літератури, 256) Шевченка — української літератури, 257) Шевченка — української літератури, 258) Шевченка — української літератури, 259) Шевченка — української літератури, 260) Шевченка — української літератури, 261) Шевченка — української літератури, 262) Шевченка — української літератури, 263) Шевченка — української літератури, 264) Шевченка — української літератури, 265) Шевченка — української літератури, 266) Шевченка — української літератури, 267) Шевченка — української літератури, 268) Шевченка — української літератури, 269) Шевченка — української літератури, 270) Шевченка — української літератури, 271) Шевченка — української літератури, 272) Шевченка — української літератури, 273) Шевченка — української літератури, 274) Шевченка — української літератури, 275) Шевченка — української літератури, 276) Шевченка — української літератури, 277) Шевченка — української літератури, 278) Шевченка — української літератури, 279) Шевченка — української літератури, 280) Шевченка — української літератури, 281) Шевченка — української літератури, 282) Шевченка — української літератури, 283) Шевченка — української літератури, 284) Шевченка — української літератури, 285) Шевченка — української літератури, 286) Шевченка — української літератури, 287) Шевченка — української літератури, 288) Шевченка — української літератури, 289) Шевченка — української літератури, 290) Шевченка — української літератури, 291) Шевченка — української літератури, 292) Шевченка — української літератури, 293) Шевченка — української літератури, 294) Шевченка — української літератури, 295) Шевченка — української літератури, 296) Шевченка — української літератури, 297) Шевченка — української літератури, 298) Шевченка — української літератури, 299) Шевченка — української літератури, 300) Шевченка — української літератури, 301) Шевченка — української літератури, 302) Шевченка — української літератури, 303) Шевченка — української літератури, 304) Шевченка — української літератури, 305) Шевченка — української літератури, 306) Шевченка — української літератури, 307) Шевченка — української літератури, 308) Шевченка — української літератури, 309) Шевченка — української літератури, 310) Шевченка — української літератури, 311) Шевченка — української літератури, 312) Шевченка — української літератури, 313) Шевченка — української літератури, 314) Шевченка — української літератури, 315) Шевченка — української літератури, 316) Шевченка — української літератури, 317) Шевченка — української літератури, 318) Шевченка — української літератури, 319) Шевченка — української літератури, 320) Шевченка — української літератури, 321) Шевченка — української літератури, 322) Шевченка — української літератури, 323) Шевченка — української літератури, 324) Шевченка — української літератури, 325) Шевченка — української літератури, 326) Шевченка — української літератури, 327) Шевченка — української літератури, 328) Шевченка — української літератури, 329) Шевченка — української літератури, 330) Шевченка — української літератури, 331) Шевченка — української літератури, 332) Шевченка — української літератури, 333) Шевченка — української літератури, 334) Шевченка — української літератури, 335) Шевченка — української літератури, 336) Шевченка — української літератури, 337) Шевченка — української літератури, 338) Шевченка — української літератури, 339) Шевченка — української літератури, 340) Шевченка — української літератури, 341) Шевченка — української літератури, 342) Шевченка — української літератури, 343) Шевченка — української літератури, 344) Шевченка — української літератури, 345) Шевченка — української літератури, 346) Шевченка — української літератури, 347) Шевченка — української літератури, 348) Шевченка — української літератури, 349) Шевченка — української літератури, 350) Шевченка — української літератури, 351) Шевченка — української літератури, 352) Шевченка — української літератури, 353) Шевченка — української літератури, 354) Шевченка — української літератури, 355) Шевченка — української літератури, 356) Шевченка — української літератури, 357) Шевченка — української літератури, 358) Шевченка — української літератури, 359) Шевченка — української літератури, 360) Шевченка — української літератури, 361) Шевченка — української літератури, 362) Шевченка — української літератури, 363) Шевченка — української літератури, 364) Шевченка — української літератури, 365) Шевченка — української літератури, 366) Шевченка — української літератури, 367) Шевченка — української літератури, 368) Шевченка — української літератури, 369) Шевченка — української літератури, 370) Шевченка — української літератури, 371) Шевченка — української літератури, 372) Шевченка — української літератури, 373) Шевченка — української літератури, 374) Шевченка — української літератури, 375) Шевченка — української літератури, 376) Шевченка — української літератури, 377) Шевченка — української літератури, 378) Шевченка — української літератури, 379) Шевченка — української літератури, 380) Шевченка — української літератури, 381) Шевченка — української літератури, 382) Шевченка — української літератури, 383) Шевченка — української літератури, 384) Шевченка — української літератури, 385) Шевченка — української літератури, 386) Шевченка — української літератури, 387) Шевченка — української літератури, 388) Шевченка — української літератури, 389) Шевченка — української літератури, 390) Шевченка — української літератури, 391) Шевченка — української літератури, 392) Шевченка — української літератури, 393) Шевченка — української літератури, 394) Шевченка — української літератури, 395) Шевченка — української літератури, 396) Шевченка — української літератури, 397) Шевченка — української літератури, 398) Шевченка — української літератури, 399) Шевченка — української літератури, 400) Шевченка — української літератури, 401) Шевченка — української літератури, 402) Шевченка — української літератури, 403) Шевченка — української літератури, 404) Шевченка — української літератури, 405) Шевченка —

Redaktorzy: dr Iwan Nimczuk, Iwan Kedryn-Rudnycki | Wydawca: Spółka Wyd. „Dilo”, Lwów. Z drukarni S-ki Wyd. „Dilo”, Lwów. Rok 11
Редактори: д-р Іван Німчук, Іван Кедрин-Рудницький. | Видав: Видавнича Спілка „Діло” з друкарні Вия. Спілки „Діло”. Львів. Рік 11